

Annie M.G. Schmidt

Ziezo

De 347 kinderversjes met tekeningen van Wim Bijmoer
Jenny Dalenoord, Carl Hollander, Jan Jutte, Mance Post,
Thé Tjong-Khing, Peter Vos en Fiep Westendorp

Amsterdam · Antwerpen · Em. Querido's Uitgeverij BV · 2012

www.queridokinderboeken.nl
www.annie-mg.com
www.anniemgshmidt.nl

Samengesteld door de schrijfster met Tine van Buul en Reinold Kuipers.

De illustraties zijn van Wim Bijmoer: 14, 17, 28, 31, 42, 44, 45, 54, 155, 187, 197, 218; Jenny Dalenoord: 46, 58, 65, 72, 81, 89, 106, 113, 137, 146, 163, 164, 174, 192, 206, 225, 246, 267, 271, 278, 285; Carl Hollander: 53, 56, 78, 91, 129, 130, 131, 143, 212, 269, 274; Jan Jutte: 229, 230, 232, 233; Mance Post: 37, 62, 68, 76, 83, 93, 95, 145, 156, 166, 180, 191, 205, 213, 214, 243, 244, 257, 273; Thé Tjong-Khing: 15, 67, 69, 70, 87, 96, 125, 126, 135, 136, 162, 178, 184, 207, 208, 224, 227, 228, 240, 247, 248, 276, 281; Peter Vos: 38, 41, 50, 63, 64, 75, 79, 82, 123, 132, 172, 189, 239, 252, 256, 283; Fiep Westendorp: 13, 18, 19, 23, 24, 25, 26, 27, 29, 33, 35, 99, 101, 103, 104, 105, 107, 109, 110, 111, 115, 116, 117, 120, 124, 128, 140, 150, 152, 158, 161, 169, 171, 176, 182, 186, 188, 196, 199, 211, 221, 250, 258, 262, 265.

Eerste druk, 1987; tweede en derde druk, 1988; vierde druk, 1989; vijfde druk, 1991; zesde druk, 1993; zevende druk, 1995; achtste druk, 1996; negende druk, 1997; tiende druk, 2000; elfde druk, 2001; twaalfde druk, 2002; dertiende druk, 2003; veertiende en vijftiende druk, 2004; zestiende druk, 2006; zeventiende druk, 2007; achttiende druk, 2008; negentiende druk, 2009; twintigste druk, 2012

Copyright tekst © 1987 Erven Annie M.G. Schmidt
Copyright illustraties © 1987 verschillende illustratoren
Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV, Singel 262, 1016 AC Amsterdam

Omslagillustraties Fiep Westendorp © Fiep Amsterdam bv; Fiep Westendorp Illustrations

ISBN 978 90 451 0085 2 / NUR 275

Het fluitketeltje

Het fluitketeltje

Meneer is niet thuis en mevrouw is niet thuis,
het keteltje staat op het kolenfornuis,
de hele familie is uit,
en het fluit en het fluit en het fluit: túúúút.

De pan met andijvie zegt: Foei, o, foei!
Hou eindelijk op met dat nare geloei!
Wees eindelijk stil asjeblief,
je lijkt wel een locomotief.

De deftige braadpan met lapjes en zjuu
zegt: Goeie genade, wat krijgen we nu?
Je kunt niet meer sudderen hier,
ik sudder niet meer met plezier!

Het keteltje jammert: Ik hou niet meer op!
Het komt door m'n dop! Het komt door m'n dop!
Ik moet fluiten, zolang als ik kook
en ik kan het niet helpen ook!

Meneer en mevrouw zijn nog altijd niet thuis
en het keteltje staat op het kolenfornuis,
het fluit en het fluit en het fluit.
Wij houden het echt niet meer uit... Jullie?

Luchtpost voor dieren

Op één januari dan sturen de mensen
elkaar mooie kaarten met groeten en wensen,
maar ook alle dieren, 't is werkelijk waar,
die wensen elkander Gelukkig Nieuwjaar:
de vink schrijft een brief
aan haar zoetelief
en Karelkje Mus
stuurt een brief aan zijn zus
en twee jonge roeken
een brief aan hun moeke.

Dat alles gaat dan met de luchtpost mee
naar Overflakkee, of naar Heiligerlee.

De luchtpost staat klaar. Over veertien seconden
vertrekt hij naar Kaapstad of Zutphen of Londen.
Die post is een pikzwarte kraai moet je weten,
hij roept: Kra, kra, kra! Hebt u niets vergeten?
Heeft soms het konijn
nog een brief voor Berlijn?

En jullie, fazanten,
een kaart voor je tante?
Een brief naar je ome
in Brussel of Rome?
Geen brieven meer verder, dan zal ik maar gaan.
Maar net als hij weg wil, daar komt iemand aan...

't Is Simon Kabouter, hij roept erg geschrokken:
Gelukkig, de post is nog net niet vertrokken!

Er liggen nog dertig brieven in 't rond
van allerlei dieren, daarginds op de grond:
een brief van de muis
aan haar ouderlijk huis,
een brief van twee mollen
aan iemand in Zwolle,
een brief van de spin
aan zijn hele gezin,

een brief van de specht en een brief van de sijs,
een brief voor Zaltbommel en een voor Parijs.

Oké, zegt de kraai, stop het maar in mijn tas.
Dan gaat hij vertrekken, dan geeft hij vol gas
en dan krijgt ieder dier (het hindert niet waar)
een brief in zijn bus met: *Gelukkig Nieuwjaar!*

Naar de tandarts

Nu heb ik een verrassing, zei de tante van Jan Hein,
we gaan gezellig naar de tandarts, is dat even fijn?
De tandarts moet dat kleine gaatje in jouw kiesje vullen.
Nou? Vind je het niet éinig? Maar Jan Hein begon te brullen!
En tante moest hem bij z'n oren naar de tandarts sleuren.
Hij jammerde van boe! en woe!, maar ja, het moest gebeuren.
De tandarts zei: Kom jongetje, ik schiet je toch niet dood...
je doet net of je drie bent, en je bent toch al zo groot.
Er zijn hier toch geen tijgers en geen beren en geen leeuwen!
Maar och, Jan Hein bleef gillen, krijsen, jammeren en schreeuwen.

Eerst schreef de tandarts, keurig net, Jan Hein z'n naam in 't boek,
maar toen hij opkeek van dat boek... toen was Jan Heintje zoek.

Ze zochten onder het tapijt en achter het bureau,
ze keken in de boekenkast en in de radio,
en in de la met tangetjes... waar was nou toch die jongen?
En tante zei: Misschien is hij wel uit het raam gesprongen!
Toen hoorden ze ineens: Hatsjie! en kijk, daar zat Jan Hein,
daar zat hij boven op de kast, heel zielig en heel klein.
Nu was er niets meer aan te doen, nu moest hij op de stoel:
de boor die ging van zzzzzt en rrrrt. Toen zei de tandarts: Spoel.
Je bent een grote jongen hoor! Jazeker, zei Jan Hein,
ik ben een grote jongen en 't deed helemaal geen pijn.

De Poedelman

Dit is dan de Poedelman,
Ring-pingeling, daar komt ie an:
Zijn er hier nog kindertjes met vieze, vuile oren?
Een twee drie, daar gaat ie dan.
Vuile kinderen, hou 'k niet van,
ik was alle kindertjes van achteren en van voren.

Vader, moeder, geef maar op,
ik doe zusje wel in 't sop.
Hopla, zegt de Poedelman, jou stop ik in de tobbe.
Kijk, die groezelige Jan,
hopla, zegt de Poedelman,
nou maar eerst wat groene zeep en dan maar lekker schrobben.

Wat een handjes, wat een toet,
wat een teentjes, zwart als roet.
Dan komt kleine Bobbie met zijn ongepoetste tanden.
Geen gezeur en geen gehuil,
goeie help, wat ben jij vuil,
alle kinderen uit de buurt, die neem ik onder handen.

Ring-pingeling, daar gaat ie dan.
Hij gaat weg, de Poedelman.
Zijn nu alle kindertjes weer netjes en weer helder?
Weet je, ik geloof van niet...
Ik geloof, dat kleine Piet
stiekem weggekropen is, misschien wel in de kelder.

De leeuw is los!

De leeuw is los! De leeuw is los!
Hij wandelt al door de straten.
Hij wil naar 't Amsterdamse bos,
dat heb ik wel in de gaten.
Hij bromt en hij briest en hij brult
en iedereen schrikt zich een bult.

Daar is ie al op de Postzegelmarkt,
daar loopt ie al over het Singel!
De tram blijft staan en klingelt hard
van klingeldeklingeldeklingel.
Het hele verkeer staat stil...
en de tramconductor geeft een gil!

Nu is hij op de Overtoom!
We worden hoe langer hoe banger...
En iedereen klimt in z'n eigen boom,
de timmerman en de behanger.
O! roept de pianostemmer,
waar blijft nou die leeuwentemmer!

O kijk, daar komt een jongetje aan,
o, zou z'n moeder dat weten?
Tjee, kijk dat jongetje daar eens staan!
Straks wordt ie opgevreten!
Wie is dat jongetje dan?
Warempel, het is onze Jan...!

Hij haalt een klontje uit z'n zak,
wat gaat hij toch beginnen?
De leeuw wordt mak! De leeuw wordt mak!
De leeuw begint te spinnen!
Hij aait hem eens over zijn rug
en brengt hem naar 't circus terug. Hoi!
En brengt hem naar 't circus terug. *Hoera!!!!*

Flopje wou een nieuw hansopje

Kinderen, heb je het goed begrepen:
alle zebraatjes hebben strepen,
alle zebraatjes, let maar op,
hebben een zwartgestreept hansop.

Waarom lach je? Lach je me uit?
Hemeltje, dáár staat er een met een ruit!
Dáár staat er een met een ruiten hansopje!
O, maar dat is geen gewoon zebraatje,
dat is Flopje!

Vroeger was Flopje heel gewoon,
vroeger had Flopje een strepenpatroon.
Maar op zekere dag zei Flopje:
Moeder, mag ik een ander hansopje?
Een met een bloemetje, of met een nopje,
of met figuurtjes of andere dingetjes,
of met konijntjes of zo maar met kringetjes?

Nee, zei moeder, want ik ben bang
dat je precies lijkt op het behang.
Strepen, zei moeder, is altijd apart,

wit en zwart en wit en zwart,
zebraatjes hebben toch altijd strepen?
Altijd strepen, goed begrepen?

Toen is Flopje gaan hollen en hollen en hollen
en hollen en hollen en hollen en niemand weet
waar naar toe en toen hij terugkwam had hij
een ruiten hansopje aan, lekker!

Bah, zei vader, tot je straf
wassen wij die ruit eraf.

Nee, o nee, zei moeder, nee,
want dan gaan de strepen mee,
dan is Flopje helemaal bloot,
zonder strepen gaat hij dood!
Weet je wat, zei moeder trots,
nu is onze Flopje *Schots*.

Toen kwam 't grote Zebra-feest,
alle zebraatjes zijn er geweest
en ook Flopje met zijn hansopje
en zijn naam is nu: Mac Flopje.

Uitverkoop in de Konijnen-Bijenkorf

In de Konijnen-Bijenkorf daar is het uitverkoop.
Daar krijg je voor een prikje een konijnekussensloop.
Er zijn konijnebroekjes voor drie worteltjes het stuk
en bij de kinderwagens is het heel bijzonder druk.
Er zijn konijnylons, o, die worden veel gevraagd,
'konylons' ja, ze ladderen niet, zelfs als je eraan knaagt.
Meneer Van Snuffert wil een fles met uitjes en augurken,
mevrouw Van Oren-Pokkestaart wil naar de zonnejurken.
Ze willen allemaal in de lift, de liftboy staat te gillen:
De derde! Schrijfbehoeften, lingerie, konijnebrillen!
De vierde! Levensmiddelen, korsetten, babywol!
Past op uw oren, dames, heren, ja, de lift is vol!
Kijk daar, konijnetoffeltjes met echte vilten zolen
en een konijnejuffrouw demonstreert een rauwkostmolen:
U hoeft niet meer te knagen! zegt zij. Dames! Kijkt u even!
Met deze rauwkostmolen blijft u eeuwig in het leven.
Daar komt een dame met haar kinders, 't zijn er vierentachtig,
ze krijgen ieder een ballon, wat vinden ze dat prachtig.
Och kijk, die twee konijntjes met hun oren in de knoop!
In de Konijnen-Bijenkorf daar is het uitverkoop!

Waar de koning trek in had

Maar Knelia! zei de koning
al tegen de koningin.
Kijk, hier op dit potje staat honing
en er zit geen honing meer in!
De koningin zat te beven
en vroeg aan de keukenmeid:
Och, wil je wat honing geven
voor Zijne Majesteit?
Maar toen de koning de honing zag
toen wou hij toch liever maar hagelslag.

Hij greep naar de hagelslagtrommel
en zei tot de koningin:
Wat is dit nu weer voor den drommel,
er zit geen hagelslag in!
De koningin zat te beven
en vroeg aan de keukenmeid:
Och, wil je wat hagelslag geven
voor Zijne Majesteit?
Maar toen de hagelslag er was
toen wilde de koning rammenas.

De rammenas kwam en toen, helaas,
wilde de koning pindakaas
en toen de pindakaas er kwam,
wilde hij enkel een boterham.
Maar, zei hij met bulderende stem,
ik wil op die boterham bosbessenjam.
En toen de bosbessenjam er stond
wilde hij liever een suikerklont
en toen de suikerklont kwam zei hij:
Nu wil ik toch liever frambozengelei
en toen wou hij muisjes en toen wou hij pasta
en toen zei de koningin eindelijk: *Basta!*

En zo ging Zijne Majesteit
de straat op zonder zijn ontbijt.
Daar stond hij te huilen, en wie kwam daar an?

De ijscoman, de ijscoman!
Toen at de koning een liter ijs
vlak voor 't koninklijk paleis.

Joehoe, riep de koning, Knelia, schat,
dit was nu, waar ik trek in had!

Basje gaat naar buiten

Basje loopt buiten het hek!
Basje loopt onder de bomen!
O, en daar mag hij niet komen...
wordt dat nu heus niet te gek?
Basje loopt buiten het hek.

Moeder heeft pas nog gezegd:
Hier in de tuin mag je draven,
hier mag je spelen en graven,
nooit op de grote weg!
Moeder heeft 't pas nog gezegd.

Fiedel, de dikke kalkoen,
is er bepaald van geschrokken.
Hoor hem eens kokkelekokken...
Basje, dat mag je niet doen...
dat zegt die dikke kalkoen.

Foei, zegt de kip Kakeloe,
en roept haar kuikentjes samen:
't Jongetje moest zich toch schamen!
Kijk, hij loopt weg van zijn moe!
Foei, zegt de kip Kakeloe.

Bzz, bzz, bzz, roept de bij
boven de zonnebloemen...
Hoor hem eens nijdig zoemen...
Basje, o, luister naar mij,
ga weer terug, zegt de bij.

Kijk toch eens even, wat dom!
Basje loopt onder de bomen...
Oei, en daar mag hij niet komen.
Ga naar je moeder toe, kom...
Basje, vooruit, draai je om!

Mr. Van Zoeten

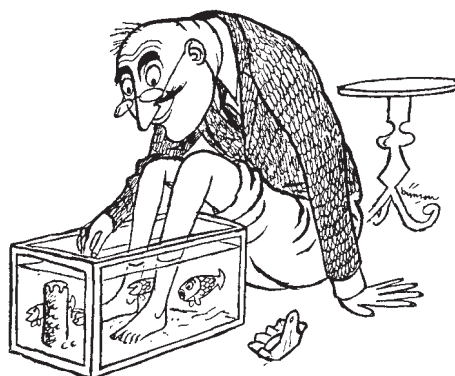
Meester Van Zoeten
waste zijn voeten
zaterdag in het aquarium.
Onder het poedelen
zat hij te joedelen
't liedje van hum-tiedelum-tiedelum!

Had hij geen tobbe
om zich te schrobben?
Had hij geen badkamer, had hij geen kom?
Zeker, dat had ie.
Wel, waarom zat ie
in dat aquarium dan, waarom?

Hij kan zijn vissen
geen ogenblik missen!
Meester Van Zoeten is dol op zijn vis.
Iedere zaterdag,
is het zoet-waterdag,
je moest eens weten, hoe enig dat is!

'k Kan me vergissen,
maar raken die vissen
soms niet een tikkeltje uit hun hum?
't Zal toch wel moeten,
als meester Van Zoeten
altijd daar zit in 't aquarium!

Mocht je 'm ontmoeten,
doe hem de groeten,

zaterdag in zijn aquarium.
Onder het wassen
en onder het plassen
zingt hij van hum-tiedelum-tiedelum.

De kraai in de zilveren kooi

Er was eens een kraai, die praten kon.
Hij zat in een zilveren kooi.
Hij zei: Ziezo en hij zei: Pardon
en: Erretesoep en Nachtjapon.
Wat praatte die kraai toch mooi, oh!
Wat praatte die kraai toch mooi.

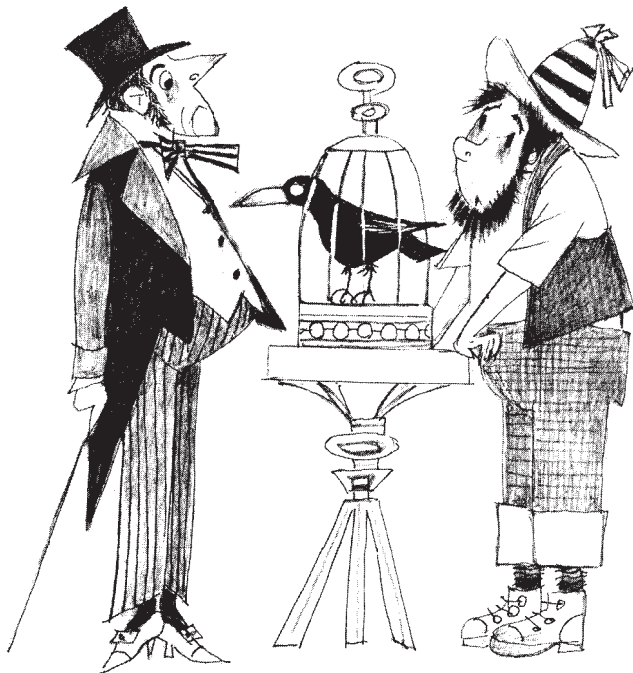
Hij trok met zijn baas door de ganse stad.
Die baas was een man met een baard.
De kraai zei: Fiets en hij zei: Dag schat.
De mensen riepen: Wat éinig is dat.
Die kraai is een dubbeltje waard, oi!
Die kraai is een dubbeltje waard.

Dat hoorde de graaf van Hoitierelier.
Hij was een nieuwsgierig man.
Hij sprak: Parbleu, een keuvelend dier?
Ik wens deze kraai ogenblikkelijk hier,
ik wil wel eens zien wat hij kan, pah!
Ik wil wel eens zien wat hij kan.

Daar kwam dus de kraai met kooi en al.
Zo zo, zei de graaf, ahá!
Wat mij betreft, steek nu maar van wal.
Ik ben zo benieuwd, wat ie zeggen zal!
Maar de kraai zei geen boe en geen ba, nee!
De kraai zei geen boe en geen ba.

Hij keek naar de graaf op z'n dooie gemak.
Hij keek er het moois van af.
Toen deed hij zijn snavel open en sprak
alleen maar de woorden: Kale kak
en toen zweeg hij weer als het graf, oh!
En toen zweeg hij weer als het graf.

Dat was niet zo mooi, dat was niet zo mooi
voor de baas, de man met de baard.
Hij wachtte maar niet op zijn dubbeltje fooi,
hij vluchtte maar gauw met de kraai in z'n kooi
en de graaf was totaal van de kaart, ja!
De graaf was totaal van de kaart.

Beertje op rolschaatsen

Jan Góbiaan en Jan Tóbiaan,
zo heten die twee kleine beertjes.
Ze hebben schaatsen-op-wieltjes aan,
die hebben ze zelf aan hun poten gedaan
en vastgemaakt met leertjes.

Jan Góbiaan heeft een hoed opgezet,
een hoed met groene veertjes.
Jan Tóbiaan heeft een pracht van een pet,
en allebei zijn ze zo dik en zo vet,
die kleine, ondeugende beertjes.

Daar gaat het van hoeplala over het mos,
ze zwieren en zwieren en zwieren.
Dan roepen de andere dieren in 't bos:
O, moeder, o, moeder, de beren zijn los!
Dat roepen de andere dieren.

't Gaat harder, 't gaat harder, ze maken een stóf!
En dan hoor je vreselijk huilen...
Die arme Jan Góbiaan valt met een plof...
en doet hij zich zeer? Ja zeker, en óf!
Zijn berebibs zit vol met builen.

Dan komt uit het huisje de stem van moe Beer,
je hoort haar verschrikkelijk brommen.
Wat gaat die moe Beer tekeer, tekeer!
Jan Góbiaan, roept ze, wat moet dat nu weer?
Jan Tóbiaan, roept ze, kommen!

Dan moeten de beertjes naar binnen, naar bed,
en slapen zo braaf met z'n beiden,
dan is het voorbij met de rolschaatsenpret,
dan worden de schaatsen op stal gezet.
Maar morgen, dan gaan ze weer rijden.

Wie wil er een glaasje grenadine?

Wie wil er een glaasje grenadine?
Wie wil er een glaasje, zei tante Tine,
het is toch zo lekker, het is toch zo lekker!
Wie trekt er voor mij aan de kurkentrekker?
Komaan, zei de schipper van Hollekebrok,
hij trok en hij trok en hij trok en hij trok...
En juffrouw Van Son met haar nieuwe japon,
die trok zo hard als ze trekken kon,
meneer Dupree en meneer De Bree,
die hielpen natuurlijk een handje mee,
ze zetten zich allemaal schrap op hun sokken,
ze trokken en trokken en trokken en trokken!
En ook juffrouw Knips, de schooljuffrouw
die vreselijk graag een glaasje wou.
Daar gaat ie, van hup! zei tante Tine
en pufte en blies als een stoommachine
en nu nog een laatste ruk, alle zes!
En toen opeens *flop!* zei de kurk van de fles.
De schipper van Hollekebrok, o, wee,
meneer Dupree en meneer De Bree
en juffrouw Van Son en juffrouw Knips,
ze vielen allemaal op hun bibs.
Och, het zou heus nog zo erg niet zijn,
maar... 't was per ongeluk *terpentijn*...

Tante en oom in Laren

Ik heb een tante en een oom,
die zitten in een eikeboom,
een eikeboom in Laren.
Ze hebben zelf, van eikehout,
daar in de boom een huis gebouwd,
ze wonen er al jaren.

Daar slapen ze dan en daar eten ze dan.
't Is erg gezellig, dáár niet van,

zo vrij aan alle kanten!
Ze hebben geen burens met radio,
maar tante vindt het maar zo-zo.
Het is zo hoog, zegt tante.

Zij is nooit echt op haar gemak.
De kinderwagen hangt aan 'n tak
en dat is wel bezwaarlijk.
Ze zegt ook telkens tegen oom:
'k Wil liever in een lagere boom,
hier is 't me te gevaarlijk.

Maar dan zegt oom: Och kom, och kom!
Een lagere boom? Wél nee, waarom?
We hebben hier alle gemakken.
De kinderen willen toch ook niet weg?
Het is nogal niet heerlijk, zeg,
dat klauteren in die takken!

Vind jij het net een vogelkooi?
Het uitzicht is toch prachtig mooi!
Jij moet ook altijd vitten.
En tante zegt: Nou ja, affijn,
als jij het zegt, zal 't wel zo zijn,
dan blijven we hier maar zitten.

Dus woont mijn tante met mijn oom
nog steeds daar in die eikeboom,
ze zijn er erg tevreden.
Mijn oom haalt brood en komt weer thuis.
De kinderen klauteren rondom het huis
en nóóit valt er een naar beneden.

Een eitje voor de omelet

Er was eens een kabouterdje, hij heette Tibbadaan.
Hij had een klein rood mutsje op en rode schoentjes aan.
Hij had een lief klein huisje, in een boomstam, moet je weten,
daar had hij zijn fornuisje en daar kookte hij zijn eten.
Hij kookte hazelnotepap en hazelnoot-puree,
hij kookte hazelnotesoep en hazelnoot-hachee,
na elke maaltijd nam hij dan een hazelnootje toe.
Zou jij dat altijd lekker vinden? Nou, ik niet! Aboe!
Nu, zo was 't ook met Tibbadaan, hij werd er aak'lig van,
hij kon geen hazelnoot meer zien. Hij keek eens in de pan,
hij rook weer hazelnotepap en zuchtte: Nee, o, nee!
Nu wil ik heus iets anders dan die hazelnootpuree!
Ik wil zo graag een omelet, een echte omelet...
maar daarvoor heb je eitjes nodig, en dat is 't nu net.

Toen ging hij naar de nachtegaal, die zat daar in het lover:
Och, lieve juffrouw Nachtegaal, hebt u een eitje over?
Een eitje, zei de nachtegaal, zo nijdig als een spin,
mijn eitjes, wel daar zitten kleine nachtegaaltjes in!
Toen ging hij treurig verder, die kabouter Tibbadaan,
hij zag een prachtig merelnest en klopte daar eens aan.
Dag juffrouw Merel, zei hij en hij tikte aan zijn pet,
hebt u misschien een eitje over voor mijn omelet?
Wel ja, 'k geef daar mijn eitjes weg, zei snibbig juffrouw Merel,
eet jij maar hazelnoten, hoor, maak dat je wegkomt, kerel!
Daar stond die arme Tibbadaan en huilde van verdriet,
hij wou zo graag een eitje hebben, maar hij kreeg het niet...
Maar wat was dat? Daarginder stond een oude boerderij,
en Tibbadaan sloop dichterbij en steeds nog dichterbij...

Hij glipte binnen in de schuur en keek eens in het rond.
O kijk, daar lag een reuzenei, gewoon maar op de grond!
Een eitje voor mijn omelet, zo zuchtte Tibbadaan,
maar och, wie kwam daar binnenstuiven? Oei, het was de haan.
Wat moet jij hier? Wat wil je hier? Jij dreumes! Tok, tok, tok!
Zo riep de haan, o, denk eens aan, wat Tibbadaan toen schrok!!!
O, neemt u mij niet kwalijk, zei hij zachtjes en beleefd,
maar mag ik vragen, of u soms een eitje over heeft?

Ik wil het eerlijk kopen voor een zak vol hazelnoten.
Toen keek de haan weer vriendelijk en krabde met zijn poten.
Vooruit maar, zei hij, neem het maar en zet het op je rug,
en kom dan met een zak vol noten morgen hier terug.
O dank u, dank u, dank u, zei kabouter Tibbedaan,
daar ging hij met zijn ei op weg. Tot ziens, meneer de haan!
En toen kabouter Tibbedaan weer thuiskwam, wat een pret!
Toen bakte hij een hele grote gele omelet!
En sindsdien gaat hij iedere woensdag naar de boerderij
en ruilt een zak vol hazelnoten voor zo'n reuzenei!

Ontmoeting met Tiberius

In de Minervalaan, in Zuid,
woont Nicodemus Piepkajuit,
hij woont daar met zijn vrouw en dochter, zie je,
ze wonen achter het behang,
al jaren lang, al jaren lang,
ze wonen daar gezellig met z'n drieën.

Vandaag gaat vader Piepkajuit
met vrouw en kind een dagje uit,
ze maken zo door Zuid een wandeltoertje,
ze kuieren eens langs het gras
en drinken thee op een terras
en pa bestelt voor alle drie een zwoerdje.

Dan willen ze naar huis terug,
maar o, wie staat daar op de brug?
Daar staat een grijsgestreepte rug, bij 't water!
O, kijk toch 's, o, kijk toch 's,
o, kijk, daar staat Tiberius,
Tiberius, Tiberius de kater!

Pardon meneer, zegt vader muis,
wij wandelen hier per abuis
en wij proberen nu ons huis te vinden...
Aha, zegt dan Tiberius,

aha, daar heb ik jullie dus,
nu zal ik jullie eventjes verslinden!

Die kater met zijn tijgervel!
Wat zijn z'n ogen groen en fel!
Hij lust ze wel! hij lust ze wel, jazeker!
Die arme vader Piepkajuit
hij denkt: Hoe kom ik ooit hieruit?
En ach, z'n arme muizesnuit wordt bleker!

En dan opeens zegt kleine Zus:
O, kijk, meneer Tiberius!
Daar zit een dikke vette mus bij 't water.
Die domme kater draait zich om...
Wat oliedom, wat oliedom!
En rrrr! weg zijn de muizen, wat een flater!

En de familie zit al lang
weer veilig achter het behang,
ze zitten van 'Wij zijn niet bang' te fluiten.
Tiberius zit bij de haard
en mompelt door zijn snorrebaard:
't Was niet de moeite waard, die Piepkajuiten...

De oren van koning Maggelhaan

Moet je horen! Moet je horen!
Koning Maggelhaan z'n oren
groeien en groeien en groeien en groeien.
O, ze worden zo groot als koeien,
nee, zo groot als stoomturbines,
nee, zo groot als vliegmachines!
's Morgens vroeg aan het ontbijt
komt Marie, de keukenmeid,
om met grote sterke touwen
die twee oren op te houwen,
anders vallen ze in de boter.
Ach, ze worden al groter en groter,
groter en groter en langer en langer,
en de koning wordt ál banger.

Als hij rijdt in 'n vigilante
steken zijn oren aan beide kanten
uit de ruiten, uit de ruiten,
ja, zijn oren steken erbuiten.
Naast het majesteitelijk bed
zijn twee kasten neergezet,
juist, voor ieder oor een kast,
o, er zit zoveel aan vast.

Als dat nu zo door moet gaan
met die koning Maggelhaan
is er nergens plaats meer voor,
alles zit al vol met oor.
Wie kan zich ermee bemoeien,
dat die oren niet meer groeien?
Niemand? Wel, als dat zo is
gaat het met die koning mis.

Pietertje Pluim

Kijk nou toch 's zeg, dit is Pietertje Pluim,
dat jongetje is maar zo groot als m'n duim.
Wat zeggen z'n vader en moeder dan?
Die zeggen: We snappen er niks meer van!
We geven hem klontjes en Haagse beschuitjes
en pudding en soep en tomaten en uitjes,
en brood en spinazie en échte boter,
maar wat we ook geven, hij wordt maar niet groter!
Hij wordt maar niet groter dan, hierzo, m'n duim,
maar is hij niet lief, onze Pietertje Pluim?

En waar moet hij slapen? Z'n bed is een schoen,
hij slaapt in een washandje van katoen
en waar mag hij spelen? Hij stoeit en ravot
de hele dag zoet in de suikerpot.
Waar moet hij zich wassen, die Pietertje?
Zijn douche is het bloemengietertje,
zijn muts is een zilveren vingerhoed
en moeder zegt telkens: Wat is hij toch zoet,
wat is hij toch zoet, onze Pietertje Pluim,
al is hij dan ook maar zo groot als m'n duim.

Als moeder uit winkelen gaat in de stad,
rijdt Pietertje rond op het tafelblad,
hij rijdt op zijn fiets om het theelichtje heen
en tussen de kopjes, hij breekt er geen een,
dan maakt hij een toer om de koffiekant
en rijdt met een vaart op de naaidoos an.
Maar als moeder thuiskomt, is Pietertje weg.
Dan roept ze: Waar ben je toch, Pietertje, zeg!
Ze zoekt in de theemuts, ze kijkt in haar tas,
ze zoekt in de zakken van vader z'n jas,
dan rammelt ze eens met de havermoutbussen,
ze zoekt in de laatjes en onder het kussen,
dan zegt ze: Wat hoor ik daar toch voor gestommel?
O, Pietertje zit in de koekjestrommel!
Wat is hij toch stout, onze Pietertje Pluim,
al is hij dan ook maar zo groot als m'n duim.

De slaapwandelende vorst

In San Carazzo woont een vorst,
die wandelt in zijn slaap.
Zo 's avonds laat om een uur of elf
dan wandelt hij uit zijn slaapgewelf.
Hij kan het niet helpen, hij zegt het zelf:
Ik deed het reeds als knaap.

Hij wandelt over de wenteltrap,
hij wandelt het dak op en neer.
Hij staat in de goot in zijn nachtgewaad
en iedere keer als de vorst daar staat,
dan zeggen de mensen beneden op straat:
De vorst! Hij doet het alweer!

Dan doet er geen mens een oog meer dicht,
geen mens in San Carazzo.
Ze staan maar te kijken, ze roepen niet: Hee!
Dat mag niet, dat mag niet, want als je dat dee,
dan viel hij misschien wel ineens naar benee,
pardoes op het terrazzo.

Gelukkig heeft hij een wijze vorstin,
die blijft dan ook altijd wakker.
Ze kijkt uit het raam van de ping-pong-zaal,
daar wandelt hij weer, haar heer gemaal.
Dan zegt ze: Het is weer de oude kwaal,
daar wandelt hij weer, de stakker.

Dan kamt zij haar lange gouden haar,
dan doet zij haar gouden peignoir an.
Zij roept aan de voet van de wenteltrap:
Amandeltjesrijst met bessesap!
Dan komt hij beneden, stap voor stap,
de vorst, en zegt slaperig: Waar dan?

Hij eet een bord vol amandeltjesrijst
en dan valt hij weer in slaap.
Maar eventjes mompelt de vorst dan toch:
Ik wandel 's nachts in mijn slaap, maar och...
Ik wandel op 't dak, nou wat dan nog?
Ik deed het reeds als knaap.

